

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/449/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210195
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5312210195.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/240/2012-86 zo dňa 14. mája 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom návrh zamietol (výrok I.), odporkyni náhradu trov konania nepriznal (výrok II.) a návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol(výrok III.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 6Er/94/2011 mal súd preukázané, že navrhovateľ uzavrel s povinnou J. U. zmluvu o úvere dňa 21.12.2009 vo výške 300 eur poskytnutého úveru, ktorý bol zvýšený o poplatok 288 eur, spolu 588 eur, mesačná splátka 49 eur. Aj keď dlžník nesplácal, návrh na vydanie exekučného titulu rozhodcovskému súdu podal navrhovateľ až dňa 24.09.2010. Rozhodcovský súd zaviazal povinnú zaplatiť dlh vo výške 715,53 eur so zmenkovým úrokom 0,25 % denne zo sumy 715,53 eur od 12.6.2010 do zaplattenia, zákonným úrokom 6 % ročne zo sumy 715,53 eur od 09.09.2010 do zaplattenia a trovy rozhodcovského konania vo výške 252 eur. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.12.2010, vykonateľnosť dňa 16.12.2010, návrh na vydanie poverenia bol súdu doručený až 23.02.2011, súd rozhodol dňa 02.05.2011, odvolanie nebolo podané, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.08.2011. Súd nevydal poverenie, ale návrh zamietol a exekučné konanie zastavil.

Žaloba o náhradu škody za nesprávny úradný postup bola podaná dňa 27.09.2012.

Navrhovateľ svoju pohľadávku nezabezpečil preventívne zabezpečovacími prostriedkami (napr. ručenie, dohoda o zrážkach zo mzdy, záložná zmluva a podobne), čo mal súd zistené zo zmluvy o úvere obsiahnutej v exekučnom spise. Napriek výzve súdu neprodukoval navrhovateľ žiadne dôkazy, že skúmal majetkovú situáciu povinného - návratnosť úveru pred uzavretím zmluvy o úvere. Lustráciou sociálnej poisťovne mal súd zistené, že za obdobie od 01.01.2009 do 31.12.2011 povinná nebola v pracovnom pomere a nemala príjem, napriek tomu, že jej bol poskytnutý úver 588 eur s mesačnými splátkami 49 eur. Lustráciou sporov mal preukázané, že dlh v rámci exekučného konania sp. zn. 6Er/94/2011 nebol jediným dlhom povinnej, bola účastníčkou konania a dlžníčkou aj v iných sporoch

- sp. zn. 12P/27/2005 zníženie výživného, 6P/93/2005 zvýšenie výživného, 12P/135/2007 zvýšenie výživného, 10P/34/2012 zvýšenie výživného, 16Er/18/2013 o udelenie poverenia, 5C/106/2013 o zaplatenie 335,53 eur. Tým mal súd preukázané, že navrhovateľ nezisťoval zadlženosť povinnej ku dňu poskytnutia úveru u iných subjektov, dokonca poskytol povinnej úver, hoci povinná bola neplatičom skorších úverov poskytnutých navrhovateľom, čo muselo byť navrhovateľovi objektívne zrejmé z jeho vlastnej evidencie ku dňu uzavretia úverovej zmluvy.

Okresný súd konštatoval, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z., je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú: 1/ Porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť (prieťahy, § 3 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 514/2003 Z. z., § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z.). 2/ vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj všeobecné ustanovenia občianskeho zákonníka), 3/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinností vznikla.

Pokiaľ sa týka porušenia právnej povinnosti súdom, navrhovateľ tvrdil, že súd porušil svoje zákonné povinnosti: a/ nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíval v nečinnosti - prieťahoch v konaní, pretože poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej lehote 15 dní, ale s omeškaním, po uplynutí 462 dní za b/ nesprávnym úradným postupom súdu, nesprávnou aplikáciou zákona. Napriek žiadosti o vydanie poverenia na základe právoplatného exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ktorý je rovnocenný s inými exekučnými titulmi, žiadosť o vydanie poverenia zamietol. Porušil tým zásadu právnej istoty a prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Z ustáleného skutkového stavu mal okresný súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia je zo dňa 23.02.2011. Súd rozhodol 02.05.2011. Nevydal však poverenie, ale žiadosť zamietol, exekučné konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 02.05.2011, pretože navrhovateľ nepodal opravný prostriedok. Podľa názoru okresného súdu k prieťahom v tomto konaní nedošlo, pretože zákonná 15-dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje len na prípad, keď súd poverenie vydá. Nevzťahuje sa na prípad, keď súd poverenie nevydá, čo vyplýva to z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Aplikoval novelu Exekučného poriadku § 44 ods. 2 účinnú od 01.06.2010. Podľa tohto ustanovenia lehota 15 dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, tak, ako tomu bolo v tomto prípade keď exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu.

Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cdom/129/97 zo dňa 29.06.1999). Rozhodnutie exekučného súdu, ktorým zamietol žiadosť na vydanie poverenia, súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup. Ako nesprávny úradný postup nevyhodnotil ani procesný postup exekučného súdu pred vydaním rozhodnutia. Procesný postup smeroval k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti, jeho výsledkom bolo vydané rozhodnutie, preto procesný postup bol efektívny.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/24/04 konštatuje, že nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí.

Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia preto súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Nevyhodnotil tak ani procesný postup súdu, ktorý mu predchádzal.

Okresný súd mal preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok. Preto nesplnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodnil len okrajovo a nad rámec zákonnej povinnosti a to tým, že skutočnosť, že aplikácia ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) prichádza do úvahy nielen v prípade zodpovednosti škodcu za zavinené konanie (§ 420 OZ), ale aj v

prípade zodpovednosti za škodu na základe princípov objektívnej zodpovednosti vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (R 80/1970 a R 28/1973).

Súd mal zato, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto štádiu konania navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporkyne. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Tvrdil, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh v tomto smere považoval za všeobecný, nepreskúmateľný. V návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Tým dospel súd k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2, 3 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z.

Uviedol, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ani porušenie povinností (nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie), ani škodu a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdým porušením povinností a tvrdenou škodou. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými priet'ahmi.

Okresný súd ustálil, že navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, ktorú zákon vyžaduje, aby súd mohol konštatovať zodpovednosť odporkyne za vzniknutú škodu. Preto návrh na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie voči odporkyni v celom rozsahu zamietol.

Ďalej uviedol, že o sporných a nesporných bodoch bol právny zástupca navrhovateľa poučený výzvou zo dňa 18.03.2013, ktorá bola doručená na vedomie aj odporkyni. Účastníci konania preto nemôžu tvrdiť, že súd rozhodol prekvapivým spôsobom.

Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania zo strany odporkyne sa okresný súd zaoberal aj premlčaním nároku a dospel k záveru, že nárok navrhovateľky na náhradu škody je neexistenčný, preto vznesenou námietkou premlčania sa súd zaoberá len nad rámec ostatných záverov.

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, konajúci súd zamietol.

Skutkový stav bol taký, že právny zástupca navrhovateľa dňa 09.04.2013 spolu s termínom pojednávania prevzal aj uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z rozhodovania veci. Procesný návrh na prerušenie konania vzniesol až dňa 13.05.2013. Termín pojednávania bol vytýčený na deň 14.05.2013. Procesný návrh bol vznesený podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; preto nepostúpil návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Súd dospel k záveru, že dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo na to, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Čadci, odmietol platiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti. Z tohto dôvodu o vylúčení sudcov Okresného súdu v Čadci nerozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu v Čadci z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O. s. p. z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 OSP predložili vec predsedovi Okresného súdu v Čadci a ten následne nadriadenému súdu k rozhodnutiu o vylúčení. Navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov Okresného súdu v Čadci, ktoré mu patrí podľa § 15a ods. 1 O. s. p. v nadväznosti na § 14 ods. 1 O. s. p. Keďže neuplatnil navrhovateľ procesné právo, neuplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, vec nebola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti navrhovateľa. Nadriadený súd, ani predseda Okresného súdu v Čadci, nerozhodoval o procesnom práve navrhovateľa.

Procesné právo navrhovateľa rozhodnutím predsedu okresného súdu ani rozhodnutím nadriadeného súdu preto nemohlo byť porušené. Predseda Okresného súdu v Čadci i nadriadený súd rozhodovali o procesnom práve sudcu predložiť vec k rozhodnutiu o vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. V tomto štádiu konania zákonná sudkyňa má za to, že o návrhu zákonnej sudkyne na vylúčenie z rozhodovania a prejednávania veci bolo zákonným spôsobom rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu v Čadci i nadriadeným súdom.

Tiež okresný súd nezistil dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Toto ustanovenie umožňuje súdu konanie prerušiť. Nejde o kogentné ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť konanie prerušiť. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, súd preto konanie neprerušil. Prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V tomto prípade touto otázkou je zaujatosť zákonného sudcu, ktorá už bola vyriešená zákonným postupom.

Súd zamietol návrh navrhovateľa aj na odročenie pojednávania a to z dôvodu, že predvolanie s procesnými poučeniami prevzal dňa 09.04.2013. Procesný návrh na odročenie pojednávania vzniesol až dňa 13.05.2013. Pojednávanie bolo vytýčené na deň 14.05.2013. Dôvodom návrhu na odročenie pojednávania bol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd. Uznesenie, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z konania, prevzal dňa 09.04.2013. Už v tomto momente mohol vzniesť procesný návrh na odročenie pojednávania z uvedeného dôvodu. Súd preto konal a rozhodol podľa § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Tvrdený dôvod nepovažoval za závažný dôvod pre odročenie pojednávania. Pri rozhodovaní súd vychádzal z obsahu spisu. uviedol, že navrhovateľ a jeho právny zástupca si sami vytvorili prekážku prítomnosti na pojednávaní. Súd im žiadne prekážky nevytvoril. Podľa § 119 O. s. p. oznámil súd právnenému zástupcovi navrhovateľa ihneď po doručení návrhu na odročenie pojednávania mailovou poštou, že pojednávanie nebude odročené, tvrdený dôvod súd nevyhodnotil ako závažný dôvod na odročenie veľkého počtu vytýčených vecí navrhovateľa na jeden pojednávacie deň. Súd poukázal aj na to, že návrh na odročenie pojednávania nemal náležitosti návrhu podľa § 119 O. s. p. (nebola dodržaná lehota bez zbytočného odkladu - od doručenia uznesenia do podania návrhu na odročenie pojednávania uplynula lehota takmer 1 mesiac, čo súd nevyhodnotil ako lehotu bez zbytočného odkladu. Návrh nemal ani ostatné náležitosti návrhu na odročenie pojednávania podľa § 119 O. s. p.).

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešnou účastníčkou konania bola odporkyňa, patrí jej právo na náhradu trov konania. Uplatnila právo na náhradu trov konania. Trovy konania však nevyčísliť v zákonnej 3-dňovej lehote, preto súd rozhodol tak, že odporkyňa náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal podľa § 221 O. s. p. odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu a žiadal rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/, v spojení § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.)

b/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení § 221 ods. 1/ písm. g/ O. s. p.)

c/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.)

d/ súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.)

e/ rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.).

V podrobnostiach bližšie uviedol, že v zmysle ust § 114 ods. 2 O. s. p. bol súd povinný doručiť navrhovateľovi vyjadrenie odporcu, čo však neurobil, hoci ho mal k dispozícii. K argumentácii odporcu sa nemal možnosť navrhovateľ vyjadriť a tým mu odňal možnosť konať pred súdom

Pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v prítomnosti žalovaného a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., preto že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, tak navrhovateľ poukázal na to, že podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Teda riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd

nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; -navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Navrhovateľ tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Vyslovil názor, že keď súd vychádzal z právneho záveru, že exekučný poriadok nestanovuje lehotu 15 dní na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, toto tvrdenie súdu neobstojí, pretože exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 výslovne upravuje, že len súd vydá poverenie v lehote 15 dní ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Z uvedenej dikcie však vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok. V tomto prípade súd vykonal posúdenie po uplynutí 15 dňovej lehoty, konal so zbytočnými prietahmi, pretože napriek skutočnosti, že vykonal rozhodovací proces, rozhodnutie vydal a doručoval po uplynutí primeranej lehoty. Táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktorú je potrebné vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup spôsobilý privodiť účastníkom škodu.

Ďalej namietal, že súd sa zaoberal otázkou nesprávneho úradného postupu v iba v podobe zbytočných prietahov avšak podstatou nesprávneho úradného postupu je nerozhodnutie v zákonnej lehote, neodôvodnená nečinnosť a existencia zbytočných prietahov.

V závere odvolania uviedol, že výklad ust. § 9 ods.2 zákona č 514/2003 súdom, ktorým by navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu škody ak nebola podaná sťažnosť na prietahy pred účinnosťou predmetného ustanovenia je neprípustný, z obsahu odôvodnenia súdu nie je zrejme že by v tomto smere vykonal dokazovanie.

Namietal tiež, že súd nevykonal dokazovanie zákonným spôsobom

Navrhovateľ podal dňa 26.07.2013 aj odvolanie proti uzneseniu zo dňa 14.05.2013, ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol a poukázal na to, že podal dňa 10.05.2013 na elektronicky zverejnenú e-mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Uskutočnil teda podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor krajského súdu

vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Upozornil prvostupňový súd na podanie ústavnej sťažnosti pre porušenie práva na nestranný súd.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 za použitia § 156 ods. 3 O. s. p.), podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil z nasledovných dôvodov:

§ 219 O. s. p. ods.:

- 1) Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.
- 2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

Námietku navrhovateľa, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu zistil, že okresný súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie na deň 14.05.2013, keď navrhovateľ a jeho právny zástupca prevzali predvolanie dňa 09.04.2013. Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu síce mailovým podaním zo dňa 10.05.2013 doručeným súdu dňa 13.05.2013, požiadal o zrušenie pojednávania a zároveň o prerušenie konania (z dôvodu podania ústavnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9NcC/10/2013), ktoré žiadosti okresný súd správne vyhodnotil ako nedôvodné. Neobstojí námietka navrhovateľa, že sudcu, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť.

Touto námietkou sa náležite zaoberal Krajský súd v Žiline už v uznesení č. k. 9NcC/10/2013-16 zo dňa 31.01.2013, ktorým rozhodol, že sudca, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, je vylúčený z prejednávaní a rozhodovaní prejednávanej veci, ostatní sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že účelom citovaného ustanovenia (§ 14 ods. 1 O. s. p.) je upevniť dôveru účastníkov konania i verejnosti v nestrannosť postupu civilného súdnictva. Preto zákon vylučuje sudcov z judikačnej činnosti v konkrétnej veci z dôvodov, ktoré sú spravidla subjektívnej povahy, ktoré však vždy predstavujú faktory potencionálne ohrozujúce nestrannosť sudcu. Týmto procesným postupom je zabezpečené ústavné právo každého domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde tak, ako je toto právo obsiahnuté v článku 36 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Formulujú sa tu dva všeobecnejšie dôvody vylúčenia. Pomer k veci ako okolnosť potencionálne spochybňujúca nezáujatosť sudcu a teda ako dôvod jeho vylúčenia bude aktuálny napr. vtedy, keď bude sudca právne zainteresovaný na výsledku konania; no aj vtedy keď by mohol, či mal mať v danom konaní úlohu svedka, či inej zúčastnenej osoby. O pomere k účastníkovi ako okolnosti rovnakého významu možno uvažovať, ak sa bude zakladať na príbuzenstve, či iných určitým spôsobom kvalifikovaných vzťahoch (kladných i záporných, osobnostných vzťahoch,

vzťahoch hospodárskej najmä majetkovej povahy a pod.). Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESLP) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napr. Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti. Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti (porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania, resp. aj k ich zástupcom. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu, teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných a preukázaných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Odvolací súd ani v tejto časti konania nevhliadol dôvody na vylúčenie konajúceho zákonného sudcu.

Navrhovateľ v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie.

Odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil pojednávanie na deň 14.05.2013 o 10.30 hod. Predvolanie doručil splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa a aj samotnému navrhovateľovi dňa 09.04.2013. Dňa 13. 05. 2013 bol doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu navrhovateľa, návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR. Súd návrh na prerušenie

konania zamietol na pojednávaní dňa 14.05.2013 nakoľko nezistil dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Odvolačí súd rozhodnutie okresného súdu aj v tomto smere považuje za správne, nakoľko prerušenie konania v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia (§ 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je prerušenie tzv. fakultatívne, to znamená také, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je v tomto smere povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenie dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom tu je zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania je opatrením výnimočným. V tomto prípade dôvodom na prerušenie konania mala byť skutočnosť, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pri tomto dôvode je vecou úvahy súdu, či konanie preruší, alebo v ňom bude pokračovať. Navrhovateľ nepreukázal, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu (konkrétne konanie pred Ústavným súdom SR), ani konajúci okresný súd nedal na takéto konanie podnet. Ani podľa odvolacieho súdu nebol zistený dôvod pre prerušenie konania podľa tohto zákonného ustanovenia, keďže o otázke zaujatosti zákonného sudcu bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 9NcC/10/2013-16 zo dňa 31.01.2013 a preskúmaním spisového materiálu ani v tomto štádiu konania odvolací súd dôvod na vylúčenie zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania veci nezhliadol.

Pokiaľ sa týka odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a/, v spojení §221 ods.1 písm. f/ (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), tieto skutočnosti odvolacím súdom neboli zistené. Okresný súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 14.05.2013 na podpísanom súde. Predvolanie prevzal navrhovateľ a jeho právny zástupca s príslušným procesným poučením dňa 09.04.2013, teda v dostatočnom časovom predstihu so zachovaním lehoty podľa § 115 ods. 2 O. s. p. Dňa 10.05.2013 o 18:12 hod zaslal súdu prostredníctvom e-mailu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu, podania ústavnej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky a existujúceho dôvodu na vylúčenie sudcu.

Odňatím možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 221 písm. f/ O. s. p je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci, postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. V zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách ustanovených zákonom - § 41 O. s. p, nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy - § 44 O. s. p. vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali - § 123 O. s. p, byť predvolaný na súdne pojednávanie - § 115 O. s. p, na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk - § 158 ods. 2 O. s. p., atď.).

Podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu. Uvedené ustanovenie sa uplatní aj pri prejednaní odvolania odvolacím súdom (§ 211 O. s. p.).

V prejednávanéj veci bol postup okresného súdu v súlade s citovaným § 101 ods. 2 OSP. Navrhovateľ nepožiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní, požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca. Ako už bolo vyššie uvedené zákonná sudkyňa z konania nadriadeným súdom nebola vylúčená a v čase rozhodovania neboli splnené podmienky na zrušenie nariadeného pojednávania z tohto dôvodu. Pokiaľ sa týka práva navrhovateľa na spravodlivé konanie toto nebolo porušené, okresný súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a nebolo zistené, že by okresný súd neumožnil uplatniť jeho nároky, návrhy, protinávrhy, dôkazy, argumenty alebo že by mu akýmkoľvek spôsobom bránil v realizácii jeho procesných aktivít. Odporca vo veci do dňa pojednávania žiadne vyjadrenia ani návrhy nedoručil a súd vychádzal iba zo skutočností tvrdených navrhovateľom a z príslušného exekučného spisu. Exekučné konanie začalo na návrh oprávneného, ktorým v exekučnom konaní bol navrhovateľ, takže všetky skutočnosti týkajúce sa exekučnej veci mu boli známe. Podľa konštantnej judikatúry

ústavného súdu k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu), predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/2001, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 233/04), ak by vo veci nerozhodoval nezávislý a nestranný súd alebo ak by spôsob vedenia konania trpel závažnými zákonnými nedostatkami.

Na základe týchto zistení potom neobstojí ani námietka navrhovateľa, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 14.05.2013 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd bol zhodne s prvostupňovým súdom toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Pokiaľ sa týka námietky navrhovateľa, že mu nebolo doručené vyjadrenie odporkyne odvolací súd musí tomuto tvrdeniu prisvedčiť. Ako bolo zistené, vyjadrenie odporkyne bolo doručené súdu dňa 24.04.2013 (č. l. 35-40 spisu) pričom nebolo zistené, že do dňa pojednávania bolo vyjadrenie doručené navrhovateľovi. Odvolací súd však v tomto nevzhliadol také závažné pochybenie, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a to z toho dôvodu, že navrhovateľ bol na pojednávanie riadne predvolaný, na tomto pojednávaní vyjadrenie odporkyne bolo čítané a k tomuto bolo možné sa vyjadriť, keďže náš civilný proces je ovládaný zásadou ústnosti a všetky relevantné skutočnosti majú účastníci tvrdiť na nariadenom pojednávaní. Možnosť zúčastniť sa pojednávania nebola navrhovateľovi odňatá, tento sa pojednávania nezúčastnil a teda z vlastného rozhodnutia nerealizoval svoje procesné práva. Okrem toho odvolací súd poznamenáva, že z doterajšej rozhodovacej praxe je mu známa skutočnosť, že vyjadrenia odporkyne sú prakticky totožné, takže navrhovateľ v každom prípade dokáže zaujať relevantné stanovisko k veci.

Ďalej žalobca tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní. Namietal, že súd sa zaoberal otázkou nesprávneho úradného postupu v iba v podobe zbytočných prieťahov avšak podstatou nesprávneho úradného postupu je nerozhodnutie v zákonnej lehote, neodôvodnená nečinnosť a existencia zbytočných prieťahov.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia síce nebola dodržaná ale žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bola úspešná odporkyňa, ktorá si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnila a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by jej tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že náhradu trov odvolacieho konania odporkyňi nepriznáva.

Pokiaľ sa týka odvolania proti uzneseniu, ktorým súd zamietol návrh na prerušenie konania zo dňa 14.05.2013 sp. zn. 4C 240-2012 podaného navrhovateľom samostatne dňa 26.07.2013 (č. l. 106), o

tomto osobitne odvolací súd nerozhodoval a to z dôvodu, že takéto samostatné uzneseniu okresným súdom nebolo vypracované, rozhodnutie je priamo zapracované vo výroku rozsudku a odvolacími dôvodmi proti uzneseniu sa druhostupňový súd podrobne zaoberal vyššie.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.